



Κάτω τα χέρια από την κοινωνική ασφάλιση

1. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια νέα επίθεση στα ασφαλιστικά μας δικαιώματα. Δεν πρόκειται για καμμία φιλολαϊκή ή κοινωνική μεταρρύθμιση. Ποτέ δεν ανακοινώθηκαν οι όροι του προβλήματος, τα δεδομένα και οι στόχοι. Μόνο κατά καιρούς επικαλούμενες οι κυβερνήσεις τα πορίσματα διαφόρων επιτροπών «σοφών» τρομοκρατούσαν με καταστροφολογία τους εργαζόμενους για να τους πείσουν για να δεχθούν αύξηση των ορίων και μείωση των συντάξεων.

2. Η πραγματικότητα είναι ότι επιδιώκεται διεθνώς στα πλαίσια της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης αφενός η μείωση του κόστους εργασίας, στο οποίο περιλαμβάνεται και το κόστος της κοινωνικής ασφάλισης και αφετέρου η κεφαλαιοκρατική αξιοποίηση των οικονομικών διαθέσιμων των ταμείων προς όφελος του ιδιωτικού κεφαλαίου. Η τελευταία κατεύθυνση στην Ελλάδα συμβαδίζει σχεδόν με όλη την ιστορία των ταμείων (ν. 1611/1950 κ.ε).

3. Η κοινωνική ασφάλιση αποτελεί την τελευταία των μεγάλων κατακτήσεων του εργατικού κινήματος τον περασμένο αιώνα. Είναι μέσο αναδιανομής εισοδήματος και μερικής απόδοσης του οικονομικού πλεονάσματος (στην εποχή μας τεράστιου πλούτου) που παράγουν οι εργαζόμενοι. Η υπεράσπισή της αποτελεί αναγκαίο όρο κοινωνικής επιβίωσης και περιλαμβάνει την απόκρουση κάθε μορφής επίθεσης (μείωση συντάξεων, αύξηση ορίων, κατάργηση αυτοδιοίκησης ταμείων, κατάργηση εργοδοτικών εισφορών, αφαίρεση αποθεματικών κ.α.).

4. Η εξαγγελία της ενοποίησης των «ευγενών ταμείων» έχει ένα συμβολικό περιεχόμενο, την επίδειξη δήθεν κοινωνικής δικαιοσύνης εκ μέρους της κυβέρνησης που ξεκινάει τη ληστεία από τα «ρετιρέ», ώστε να δικαιολογείται όταν προχωρήσει και στα ελλειμματικά ταμεία, και ένα πραγματικό, που είναι η ίδια η **ληστεία**, η άμεση αφαίρεση δηλαδή μέρους των αποθεματικών (10 - 15%) και η μόνιμη διαχείριση του συνόλου τους στο μέλλον από διοικήσεις κυβερνητικών και μάννατζερς.

5. Το **Ταμείο Νομικών**, παρά την ετήσια συμβολή του στο ΛΑΦΚΑ κατά 10 εκατ. Ε, την οφειλή ποσών 383 εκ. Ε (απόδοση παρακρατηθέντων ποσοστών Φ.Μ.Α. 1998 - 2004) και 100 εκ. Ε (οφειλή κρατικής εισφοράς στην ασφάλιση των μετά την 1/1/1993) και παρά την μείωση των κυριότερων κοινωνικών πόρων του (αντικατάσταση Φ.Μ.Α. από Φ.Π.Α., μείωση ποσοστών, κατάργηση ποσοστών επί των εταιρικών, ενώ απειλούνται από την επέχουσα θέση ευρωσυνταγματικής αρχής κατεύθυνση του «ακράιου αθέμιτου οικονομικού ανταγωνισμού» στο άμεσο μέλλον και οι λοιποί), **παραμένει πλεονασματικό**. Το ίδιο και ο Κ.Ε.Α.Δ. Και εάν το Τ.Ν. δεν ήταν ένα ήδη πολυκλαδικό ταμείο, στις τάξεις του οποίου η συντριπτικά μεγαλύτερη αναλογία εργαζομένων προς συνταξιούχους (και άρα εισφορών προς παροχές) είναι οι δικηγόροι θα ήταν καλύτερα τα πράγματα.

6. Και όμως ουσιαστική αύξηση των παροχών και των συντάξεων ο εκάστοτε κυβερνητικός επίτροπος δεν επιτρέπει. Και οι δύο κυβερνήσεις που πέρασαν συναγωνίστηκαν σε αντιασφαλιστικούς νόμους και επιχειρήσεις αφαίρεσης πόρων και διαθέσιμων από το Τ.Ν. Σοβαρή ευθύνη φέρουν και οι διοικήσεις του Τ.Ν. Ανέχονται και εφαρμόζουν την απαράδεκτη διάκριση των ασφαλισμένων σε πριν και μετά την 1/1/1993, την προοπτική της πλήρους σύνταξης των 450 Ε για τους τελευταίους, την σταδιακή αύξηση των ορίων (30 χρόνια δικηγορίας αρκούσαν το 1960 για



πλήρη σύνταξη Χ.Ο.Η., σήμερα χρειάζονται 37 και η κυβέρνηση επιδιώκει 39).

7. Η χθεσινή και σημερινή ασφαλιστική πολιτική στη δικηγορία επιδιώκει και επιτυγχάνει, σε συνδυασμό με την έλλειψη κατοχύρωσης της δικηγορικής εργασίας των «δικηγόρων συνεργατών», την βίαιη αποβολή από τη δικηγορία των οικονομικά αδύναμων, την ένταση της εκμετάλλευσής τους και την εξώθησή τους στην ιδιωτική ασφάλιση.

8. Το δικηγορικό συνδικαλιστικό κατεστημένο ανέχεται, σιωπά και στηρίζει αυτήν την κατάσταση. Τα μεγάλα λόγια του «προγραμματικού συνδικαλισμού» που μας αντιπαρέτασαν την περίοδο των μεγάλων κινητοποιήσεων αποδείχθηκαν κενό γράμμα. Μάταια θα αναζητήσει κανείς μία σοβαρή συζήτηση, πρόταση, εισήγηση όλα αυτά τα χρόνια. Μόνο περιχαράκωση σε αμυντικές διεκδικήσεις όποτε έφτανε ο κόμπος στο χτένι.

9. Προτείνουμε και διεκδικούμε : Υπεράσπιση των «κοινωνικών πόρων» και διεύρυνσή τους με αναδιάταξη της δικηγορικής ύλης, υποχρεωτικές παραστάσεις και απόδοση στην πηγή με κοινωνικά και αναδιανεμητικά κριτήρια. Αμεση απόδοση των οφειλομένων και κατοχύρωση της αυτοδιοίκησης των ταμείων. Κατάργηση του κυβερνητικού επιτρόπου. Αυτοτέλεια - αναβάθμιση του Κ.Ε.Α.Δ. Υποχρεωτική και δωρεάν ασφάλιση των ασκουμένων, δωρεάν υπολογισμός του χρόνου θητείας. Κάλυψη από τους δικηγόρους εργοδότες των $\frac{2}{3}$ των εισφορών των «συνεργατών» τους. Κατάργηση της διάκρισης των πριν και μετά την 1/1/1993 ασφαλισμένων. Θέσπιση υποχρεωτικού ορίου εξόδου στα 67. Ανακλιμάκωση των εισφορών με τα έτη αλλά και με την εισφοροδοτική ικανότητα. Καμία αύξηση ορίου ηλικίας. Ελάχιστη σύνταξη στο 80% του μισθού Εφέτη. Πλήρη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη - αναβάθμιση και όχι ενοποίηση του Τ.Π.Δ.Α. Κατάργηση ν. 2084/1992 και 3029/2002.

10. Με τους αγώνες των προηγούμενων χρόνων πετύχαμε τη σταδιακή απόδοση στο Τ.Ν. των παρακρατηθέντων ποσοστών Φ.Μ.Α. 1998 - 2004. Αποτρέψαμε την κατάργηση των παραστάσεων στα μεγάλα συμβόλαια. Πιο παλιά (1991 - 1994) την αναστολή απελευθέρωσης επαγγελματικών μισθώσεων άρθρου 4 ν. 1953/91, την ανατροπή περιορισμού θεσμικού ρόλου του συνηγόρου από την ηγεσία του Αρείου Πάγου, τη θέσπιση παραγράφου 2 άρθρου 349 Κ.Ποιν.Δ., τριετή αναστολή του ν. 2084/1992, σταδιακή και όχι ενιαία αύξηση των εισφορών, αποτροπή κατάργησης κλιμάκωσης για τους κάτω της 5ετίας δικηγόρους κλπ). Το νήμα αυτών των αγώνων μας καλεί. Σε όσους ετοιμάζονται να πούν ναι στον διάλογο για τους όρους σφαγής μας και σε αυτούς που φοβούνται την αποχή περισσότερο από τον ασφαλιστικό αφανισμό θα θυμίσουμε ξανά ότι **οι μόνου χαμένοι αγώνες είναι αυτοί που δεν έγιναν. ΑΠΟΧΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ !**